

vel saa, at man dengang alligevel ikke bevilgede Summen, men det laa simpeltthen i, at man meente, at der først burde prøves Underhandlinger med Communen om at ordne Sagen ved Forlig, hvorfor Meget talte; thi det kan ikke negtes, at det synes i sig selv saare naturligt, at Communen bidrog Noget. Derfor udtalte Udvalget, at man maatte ønske Underhandlinger aabnede med Sognet om at overtage den Statskassen paahvilende Forpligtelse mod en passende Affindelsessum. Saadanne Underhandlinger bleve aabnede, men Communen vilde ikke, og der kom altsaa intet Resultat ud deraf. Nu kan man ikke tvinge Communen til at indgaae et saadant Forlig, og naar der altsaa ikke bliver Tale om Forlig, maa man holde sig til Retspørgsmaalet, og der forekommer det mig rigtigt nok, at man er bunden ved den Udtalelse, som i 1862 kom fra Udvalget. Hvis Fleertallets Mening gaar igjennem, er det vel isvrigt den ærede Ministers Tanke at lade det komme til Proces for at faae en Dom i dette Forhold, men jeg antager rigtigt nok, at denne Proces vil være overflødig, da jeg veed, hvor nøiagtig saadanne Underfølgelser blive anstillede i Finantsudvalget. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om de 3 slesvigiske Lærere troer jeg rigtigt nok, at den ærede Minister i, hvad han anførte om den 3die af dem, begik en Feil. Den ærede Minister gjorde gjældende, at naar man fulgte Udvalgets Forslag, vilde vel den Paagjældende faae det Samme, som han havde haft i Slesvig, men han vilde ikke faae det Samme, som han har nu; han vilde faae, jeg troer, den ærede Minister sagde, 16 Rd. mindre. Derved har den ærede Minister vist overseet, deels at denne Mand, naar han faaer et personligt Tillæg af 240 Rd., vil faae et større Sædtillæg, end han har nu — Sædtillæget beregnes jo nemlig ikke af Pensionen, som han nyder nu ved Siden af den laveste Gage, men det beregnes af personlige Tillæg, og han vil derfor faae sit Sædtillæg forhøiet fra 150 til 190 Rd. — deels, at han nu, naar han bliver fast ansat, vil kunne begynde at tælle og beregne sit Alderstillæg, hvilket han ikke kan, saalænge han kun er konstitueret. Han opnaaer altsaa

i to Henseender Fordele, hvorved han kommer ud over, hvad han nu har. Men isvrigt skal jeg erkende, at der vistnok kan være Grund til at gjøre nogen Forskjel for hans Bedkommende, saaledes som den ærede Formand for Finantsudvalget (H. Sage) før antydede, og ved 3die Behandling at følge Ministerens Forslag om, at han maa beregne sin Anciennitet ligesaa han blev ansat i Slesvig. Jeg troer nemlig, at der efter de Oplysninger, Udvalget nylig har faaet, for hans Bedkommende ikke er Grund til at frygte for, at man ved at gaee ind paa det Princip, at regne den slesvigiske Anciennitet med, skulde komme til at give ham et vedvarende Fortrin fremfor hans Samtidige, som ikke gif til Slesvig, men bleve her hjemme, og det er blot af Frygt derfor, at jeg har modsat mig Ministerens oprindelige Forslag. — Med Hensyn til Sorø Academi ønskede jeg at udtale, at man i Udvalget har spurgt den høitærede Minister, om Regjeringen ikke tænkte paa at komme med et Forslag til at benytte de store Midler, som sammenbygges derude, men Ministeren har udtalt, at han ikke endnu faae sig istand dertil, idet han dog har lovet, at Commissionens Betænkning, som for 1½ Aars Tid siden blev afgiven, skal blive trykt og derved Offentligheden tilgængelig. Der foreligger jo forskellige Forslag om at tage Noget fra Sorø Academi, og jeg troer rigtigt nok, at saadanne Forslag vilde blive ved at komme igjen og muligviis blive talrigere for hver Gang, saalænge der ikke foreligger nogen bestemt Plan fra Regjeringens Side for Rigsdagen om, hvorledes de store Midler skulde anvendes. Jeg troer, det var meget ønskeligt, om man maatte faae en saadan Plan vedtagen. — Med Hensyn til Communitetet vil jeg tillade mig at henstille til den høitærede Minister, om han ikke vil tage under Overveielse, om det ikke kunde være ganske heldigt, navnlig i Betragtning af, at Ansøgerne om Communitets- og Regentsstipendierne — de fattige Studenter — bestandig blive flere, at lade idetmindste nogle af disse Stipendiepladser kun gjælde for 3 og ikke for 4 Aar. Hvis jeg ikke huffer feil, har Regentsprovsten selv fornylig i et offentligt Blad udtalt, at en